de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

DERDE JAARGANG
No 4 — 25 JANUARI 1952

DE STRAATMUZIKANTEN!

DE VERBORGEN SCHAT

Nog altijd klettert de regen tegen de ruiten. Tik, tak, tik, tak, gaat het maar steeds door. En nu is het nog wel Zondag.

Ze zijn allemaal naar de kerk geweest. Ze hebben al koffie gedronken, getekend en gelezen. En nog steeds tikt die akelige regen tegen de ruiten.

„O, o, wat verveel ik me!" roept Bert opeens uit. „Ik wou, dat we maar wat gingen wandelen!"

Maar daar kan natuurlijk niets van komen. Bert gaat eens een beetje dichter bij vader staan. Misschien dat die nog wat weet.

Vader heeft al een tijdje zitten lezen. Hij heeft zelfs al heel even geslapen.

„Ja," zegt hij opeens. „Het is saai weertje vandaag. Daar zou je slaap van krijgen. Wat zou je er van zeggen, Bert, als we eens een kasteel gingen bouwen?"

„Juut!" juicht Bert meteen. „Een kasteel bouwen. Ja, dat doen we."

Kees, die in een hoekje met wat blokken bezig is, komt meteen met al zijn spullen aansjouwen. En Lien is ook dadelijk van de partij.

„We gaan een kasteel bouwen!" roepen ze allemaal tegelijk.

Van alle kanten worden de blokken en dozen en planken aangebracht. Het is meteen een rommeltje in de kamer. Maar daar zegt moeder niets van. Ze vindt het al lang fijn, dat vader weer zo iets bedacht heeft. Die zit onderhand eerst een pijpje te stoppen. Maar dan valt hij languit op de grond en voor de kinderen er erg in hebben, zijn er om een witte gesloten doos al heel wat blokken opgestapeld. Wat vader daar precies heeft uitgevoerd, weet niemand. En dat is maar goed ook, want daar schuilt een geheimpje achter.

„Hier komt de troonzaal!" vertelt vader nu. „Nog meer van die blokken, jongens, want de wanden moeten stevig worden. Goed zo! Ja, die lange blokken moeten er ook bij. Want om het kasteel moet een gracht komen en een stevige muur."

„Mag mijn pop de prinses van het kasteel worden?" vraagt Lien.

„Een prinses? Nee, die kunnen we niet gebruiken. Je moet niet denken, dat het maar zo'n doodgewoon kasteeltje wordt. Niks hoor. Hier komt te staan het roofslot van ridder Otto de Boze."

„Brr, wat griezelig!" lacht moeder.

„Niet lachen, moeder," waarschuwt vader. „Want anders sluiten we u op in de donkerste kelder van het kasteel. Dan komt u vlak bij de schat te zitten."

„De schat, de schat!" klinkt het meteen van alle kanten. „Is er een schat in het kasteel, vader?"

„Heb ik dat gezegd?" vraagt vader onnozel. „Nou ja, jullie mogen het ook wel weten. Die ridder Otto de Boze is een roofridder. En die heeft iets met een schat te maken. Maar dat komt straks. Eerst moet het kasteel klaar."

Om de troonzaal komen verschillende kamers.

„Kunt u die raampjes ook gebruiken?" vraagt Bert.

„Natuurlijk!" zegt vader. „Die maken het kasteel nog mooier."

Hoe langer vader bezig is, des te meer plezier krijgen de kinderen er in. Het wordt ook een echt mooi kasteel. Onderhand vertelt vader allemaal verhalen over die boze ridder. Kooplieden, die rustig met hun wagen over de weg rijden, worden zo maar aangehouden door de soldaten van de ridder. Als er wat bijzonders in hun wagen zit, wordt het door de soldaten weggenomen en naar het kasteel gebracht. Dan moet de poort open. Ja, die poort heeft vader ook al gemaakt. En nu neemt hij een plankje en legt dat schuin tegen de hoogte, waarop de poort staat.

„Dat is zoveel als de oprijlaan!" verklaart vader. „Daar duwen de soldaten de geroofde wagens van de kooplieden tegen op."

„Waar zijn de soldaten eigenlijk?" vraagt Kees ineens.

„Die komen nog!" lacht vader. „Breng je kegeldoos maar, Kees."

„Ziezo, op alle hoeken van de muur komen van die houten kegels te staan. Dat zijn de soldaten, die de wacht houden."

Alleen ridder Otto de Boze ontbreekt nog. Maar niet lang. Op vaders schrijftafel staat een bronzen beeldje. Het stelt een soldaat voor, met een geweer in zijn handen. Lien mag het aangeven.

„Asjeblieft, hier is ridder Otto de Boze!" stelt vader voor.

„Hoort, hij stapt over de weg.

Daar gaat hij door de poort en hup, nu zit hij midden in de troonzaal."

„En nou is het kasteel klaar!" roept Kees. „Gaan we het nu weer afbreken?"

Kees houdt wel van een beetje herrie. Maar vader zegt:

„Ben je mal, jongen! Het spel gaat pas beginnen. Moet je eens goed naar die ridder kijken. Die is helemaal niet op zijn gemak. Ja, de boze ridder is zelfs een beetje bang."

„Hoe komt dat nu?" wil Kees weten.

„Dat zal ik je vertellen!" gaat vader verder. „Ridder Otto is weer op roof uit geweest. Hij heeft iets heel kostbaars gestolen. En dat heeft hij nu in zijn kasteel verborgen."

„Waar ligt het, vader?" wil Kees dadelijk weten.

„Waar die schat ligt, jongen? Ja, dat weet ik ook niet. Dat weet niemand. Daar heeft die ridder wel voor gezorgd. Want de kooplieden, van wie hij de schat heeft afgenomen, zijn erg kwaad. Die laten het er niet bij. Ze hebben een heleboel mensen bijeengeroepen en die komen nu naar het kasteel om de schat terug te halen."

„We krijgen dus een vechtpartijtje!" geniet Bert al.

„Net goed!" zegt Kees. „Die lelijke ridder Otto moet het kasteel maar uit."

„U maakt ons maar wat wijs, vader!" zegt Lien nu. „Ik zie helemaal geen verborgen schat. Er *is* helemaal geen schat."

„Zo, denk je dat? Nou, dan zou je toch wel eens verkeerd kunnen denken. Dacht je, dat al die soldaten daar voor niets stonden? En moet je zien, hoe angstig die ridder daar staat te kijken! En hoor je in de verte dat trompetgeluid niet?"

Allemaal tegelijk zien ze vader aan. Trompetgeluid?

Maar meteen brengt vader zijn hand aan zijn mond en begint trompetgeluiden te maken. Achter zijn rug geeft vader een van de soldaten een duwtje, zodat hij omver valt.

„Kijk eens!" waarschuwt vader heel ernstig. „Die ene soldaat is van angst al in de gracht gesprongen. Blazen jullie ook maar op de trompet. Dan worden de anderen ook wel bang."

Weldra dreunt de kamer van het trompetgeluid. Kleine Marietje wordt er van wakker en begint te schreeuwen. Vader duwt nog een soldaat om.

„Weer een soldaat in de sloot gesprongen!" roept hij.

Nu, dat kan Bert ook. Hij geeft één zo'n soldaat een slag, dat hij over de muur heen ergens in het bos terechtkomt.

Kees grijpt ook een kegel en stopt die in zijn zak. Vader ziet het en lacht: „Kees heeft een krijgsgevangene gemaakt."

Marietje, die ook aangekomen is, gaat op de oprijlaan zitten, zodat de poort in elkaar valt.

„Ridder Otto gaat het verliezen!" roept vader nu. „Pak hem, Bert, anders gaat hij er vandoor en neemt hij misschien de verborgen schat nog mee."

Bert grijpt de ridder uit de troonzaal en roept hem toe:

„Waar heb je de verborgen schat gelaten, lelijke roofridder?"

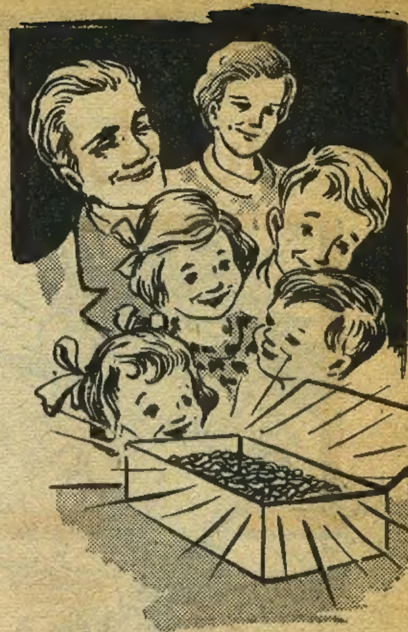
Maar de roofridder wil zijn geheim niet verraden.

„Dan zullen we zelf moeten gaan zoeken!" beslist vader. „We willen de schat hebben."

Veel vlugger dan het kasteel gebouwd is, wordt het nu door Bert en Kees afgebroken. Lien gelooft nog niet veel van die verborgen schat en kijkt ernstig toe. Eindelijk blijft de witte doos over.

„Zie je wel," lacht Lien. „Er is niets. Vader houdt jullie voor de gek met zijn verborgen schat."

Maar Bert heeft de witte doos in zijn handen genomen. Hij voelt dadelijk, dat ie niet leeg is. Maar de doos is aan alle kanten dicht. Ja, nu

wil Lien toch wel even helpen, om de doos open te peuteren. Met een beetje moeite gelukt het. En dan . . . . ?"

„Pinda's! Een doos met pinda's!" klinkt het uit drie monden tegelijk! Kees steekt zijn handen er eens in, om te voelen of ze wel écht zijn. Er is geen twijfel mogelijk. Ze hebben de verborgen schat gevonden. Een doos vol lekkere pinda's.

De kinderen willen er meteen aan beginnen. Maar nu is moeder er ineens bij.

„Eerst een klein beetje de boel opruimen," zegt ze. „Dan gaan we rustig aan tafel zitten om pinda's te pellen en te eten!"

En zo gebeurt het.

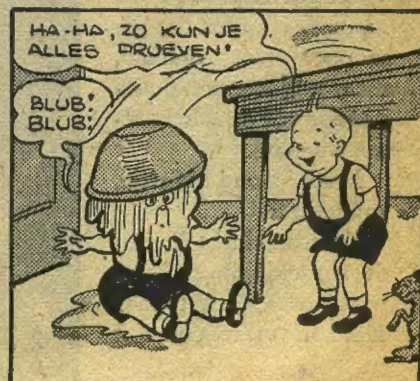
Buiten klettert de regen nog steeds tegen de ruiten. De kinderen hebben er niet eens erg in. Die hebben het nog druk over die boze ridder Otto, terwijl ze rustig de doos met pinda's leeg eten.

J. R.

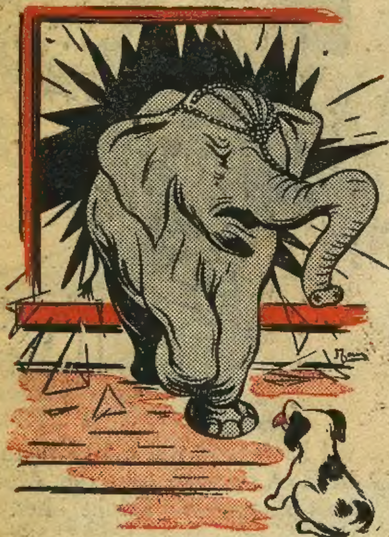
UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Jumbo

Een olifant moest wandlen voor
Reclame langs de straat.
Dan weten alle mensen dra,
Dat er een circus staat.

Hij liep bedaard met plompe stap
En keek niet óp of óm,
En naast hem sloeg een malle clown
Vaak op een kleine trom.

Het dier was dat lawaai gewend
En bleef maar onverstoord.
Hij wist wel, dat bij circuspret
Steeds veel spektakel hoort.

Maar midden in de drukke straat
Staat Jumbo stil van schrik
Door 't keffen van een kleine hond,
Zo'n felle, spitse Fik.

Voor 't woeste blaffen van die hond
Wijkt hij dan zijwaarts uit,
Schuin achteruit op het trottoir
En . . . . ramt een winkelruit!

Omdat die Fik maar blaffen blijft,
Trekt Jumbo steeds terug.
En . . . . breekt een tweede winkelruit!
Toen greep men 't hondje vlug

En bracht het bij zijn eigen baas.
Nu wou men verder gaan,
Doch Jumbo was te veel van streek
En bleef maar stokstijf staan.

De clown kon zeggen wat hij wou,
Hij kreeg zijn maat niet mee.
„Laat iemand Karel halen gaan,
Dan wordt ie wel gedwee."

Per zijspanmotor heeft men toen
De circusknecht gehaald,
Die altijd Jumbo eten geeft.
Een goed idee bepaald,

Want d'olifant kalmeerde zo,
Toen Karel tot hem sprak.
En liep gewillig met hem op,
Geheel op zijn gemak.

C. VAN BOVENKERK

LEERRIJKE LESSEN

Jantje had een nieuwe fiets gekregen en Henk een prachtpaar Noren om mee over het ijs te scheren.

Nortje had geen fiets en geen Noren. Alleen een paar prima rolschaatsen. En daarom was Nortje heel erg uit zijn hum. Dat nam hij niet. Hij wilde ook een fiets hebben en ook een paar echte Noren. Dat kwam hem toe, meende hij. En dus ging Nortje flink aan het mopperen. Met het gevolg, dat zijn vader zoonlief eens goed aankeek en, toen dat gemopper niet ophield, maar nog toenam, doodgewoon ook de rolschaatsen wegnam.

Daar stond Nortje, zonder iets.

En toen dacht ik aan dat sprookje van de domme kameel, die het maar niet kon verkroppen, dat stieren, herten, leeuwen en beren en andere dieren óf stevige horens hadden óf sterke klauwen.

Waarom zij wel en ik niet, dacht de kameel.

En hij trok de stoute kamelenschoenen aan en stapte regelrecht naar de dierenvorst Jupi om zijn beklag te doen.

DE DOMME KAMEEL

Jupi bekeek hem eens goed en schudde zijn wijs hoofd.

„Je wilt weer iets hebben, dat tegen je natuur indruist," zei Jupi, „en je gemopper wijst er op, dat je afkeurt, wat ik gedaan heb. Ofschoon je wel beter diende te weten. Ik zal je straffen en in plaats van een paar sterke horens, die je niet toekomen, zal ik je een paar heel kleine oren geven, als teken van je vreselijke domheid."

Vader en moeder weten immers best wat ons toekomt en wat zij ons kunnen geven? Waarom zouden wij dan niet blij zijn met wat we hebben en onszelf en vader en moeder het leven zuur maken met verlangens, die niet ingewilligd kunnen worden? Laten we toch geen domme kamelen zijn.

ONZE WONDERE WERELD

GEVEDERDE VRIENDEN

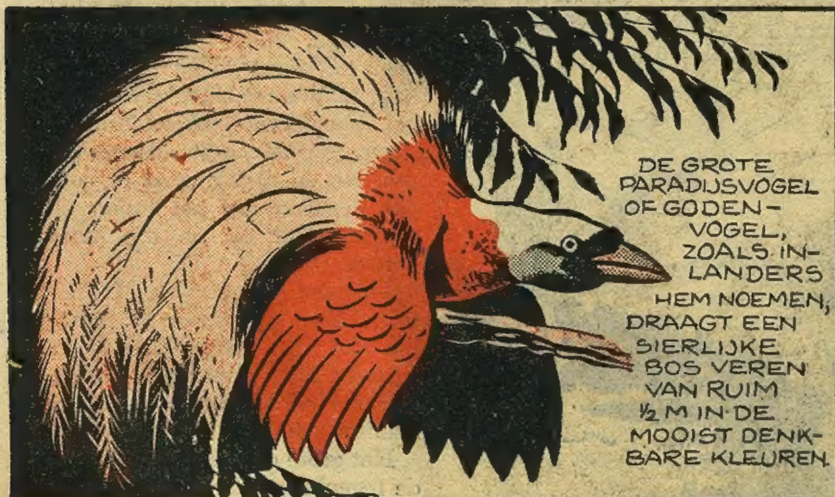
ONDER DE VELE DUIZENDEN VOGELSOORTEN ZIJN ER TOCH ALTIJD NOG EEN MASSA, DIE SPECIAAL ONZE AANDACHT VERDIENEN, AL WAS HET ALLEEN OM HUN MOOI GEWAAD.

HET LAND VAN DE REGENBOOG

Er was eens een meisje, dat Annie heette en totaal verwend was door haar ouders. Wilde Annie dit of wilde Annie dat, ze kreeg het. Onmiddellijk. Dom van die ouders, niet? Was het te verwonderen, dat Annie alles wilde hebben wat haar aanstond?

Zo kwam er op zekere dag een stokoud vrouwtje aan de deur. Zij droeg een korf met allerlei koopwaren en in die korf lag ook een snoer purperen kralen, dat dadelijk de begeerte en hebzucht opwekte van Annie.

„Nee," lachte het oude vrouwtje, „nee, die zijn niet te koop. Die kun je alleen krijgen, als je me een stukje van de regenboog geeft."

En het vrouwtje wees naar een prachtige regenboog, die hoog aan de hemel stond.

„Daar een stukje van," herhaalde het vrouwtje, „want die kralen, weet je, zijn sprookjeskralen, en wie ze draagt heeft het geluk en de tevredenheid."

„Dan wil ik een stuk van de regenboog hebben," zei Annie koppig.

Meteen was het oude vrouwtje weg.

Annie trok haar beste pak aan, nam een flinke stok en begaf zich dadelijk op weg om te zoeken naar het land van de regenboog. Ze trok over velden en dalen, heuvels en bergen, totdat ze in een gebied kwam, waar alles purperkleurig was.

Dit zal wel het land zijn van de regenboog, dacht het meisje.

„Waar wil je heen?" vroeg een zachte stem.

En toen Annie verwonderd omkeek, zag ze een jong meisje staan, geheel in lompen gehuld, en mager, zó mager . . . .

„Ga je ook op zoek naar het land van de regenboog?" vroeg het kind.

„Ja," zei Annie, „is het nog ver?"

„Weet ik niet," zei het kind, „maar als je wilt, kunnen we samen zoeken."

Zo trokken ze samen verder.

„Zeg," zei het vreemde kind, „waarom wil jij naar het land van de regenboog?"

„Omdat ik de purperen kralen wil hebben," zei Annie.

„Dat is geen goede reden," zei het kind ernstig; „maar laten we verder trekken en zoeken. Misschien heb je geluk."

Toen bereikten ze eindelijk de top van een heuvel en het meisje bleef staan.

„Ach," zuchtte het, „ik voel, dat ik niet verder kan. Ik ben zo moe en zo hongerig. Ga jij maar alleen verder zoeken. Misschien ben je er haast. Ik wens je veel succes, kleine Annie. Ik ben er niet in geslaagd mijn doel te bereiken."

Toen voelde Annie diep in haar hartje medelijden met het kleine meisje, dat toch zo haar best had gedaan. Weg waren alle gedachten aan de purperen kralen.

Ik moet dat stuk regenboog hebben voor dit arme, kleine meisje, dacht Annie.

Maar kijk, zodra Annie dit gedacht had, klonk er een onweersslag, die Annie een ogenblik versufte, en toen ze weer klaarwakker was, stond ze nog te praten met het oude vrouwtje aan de deur en in haar handen klemde ze een anemoontje met vele kleuren.

„Je mag deze kralen hebben, Annie," lachte het vrouwtje, „want voor het eerst van je leven heb je nu ook eens gedacht aan iemand anders dan jezelf. Dat is de enige manier om geluk en tevredenheid te bezitten."

Met het anemoontje in haar ene hand en het snoer in de andere liep Annie weer naar binnen. Ze heeft het aardige vrouwtje nooit meer teruggezien, maar het anemoontje heeft ze gedroogd en zorgvuldig in haar plantenboek geplakt. En boven het anemoontje heeft Annie een stevige regenboog getrokken in kleuren. Nu en dan kijkt ze er naar en dan denkt ze aan het andere kleine meisje, daar op de top van die heuvel.

Iedereen vraagt zich af hoe het toch komt, dat Annie zo gemakkelijk van alles afstand kan doen en waarom haar ogen zo schitteren als ze een kind blij maakt. Maar dat is Annie's geheim.

Het grote geheim uit het land van de regenboog.

DAISY

WAT ZEGT MIJN NAAM?

STIJN EN STIENTJE

Bij de namenreeks van Harry bevond zich ook Stijn Streuvels," zei meester Dierx in het namenkwartiertje. „Stijn Streuvels is een van de grootste Vlaamse romanschrijvers van deze tijd. Hij is al tachtig jaar, maar nog steeds werkt hij voort, en wat van zijn pen komt, is nog even fris als toen hij in de kracht van zijn leven was.

Eigenlijk heet hij niet Stijn Streuvels; zijn echte naam is Frank Lateur. Stijn Streuvels is wat men noemt een pseudoniem, een schuilnaam. Jonge schrijvers geven wel meer hun eerste werken onder een schuilnaam uit. Soms verwerven zij onder die schuilnaam grote bekendheid en raakt hun ware naam geheel in de vergetelheid.

Waarom Frank Lateur de naam Stijn Streuvels tot schuilnaam heeft gekozen, weet ik niet. Het is in alle geval een naam, die goed klinkt, en streuvelen is een Zuidnederlands woord voor: weerbarstig zijn, te berge rijzen van het haar, tegen de draad ingaan; wellicht heeft hij met de naam Streuvels te kennen willen geven, dat hij iets anders wilde dan anderen, dat hij met zijn werk nieuwe paden in de letterkunde wilde betreden. De voornaam Stijn werd er dan aangeplakt, omdat ook de naam Streuvels met een s en een t begint; men noemt dat alliteratie, stafrijm of voorletterrijm.

Toch heeft Stijn ook een betekenis en ik geloof zeker, dat Stientje wel weet, wat het betekent. Wat denk je, Stientje?"

„Misschien is Stijn wel een andere vorm van Stien, meester, en dan zou die naam hetzelfde betekenen als de mijne."

„Juist, Stientje. Je vond je naam eerst helemaal niet mooi, weet je nog wel? Maar toen ik je vertelde, wat hij betekende, dacht je er heel anders over. Stijn is wel zeker een afkorting van Célestin, Celestinus, een naam, die van het Latijnse coelum — hemel — komt; Celestinus, dus ook Stijn, en eveneens Stientje, wanneer de volle naam Celestine is, betekent: de hemelse, die in de hemel thuishoort.

Maar of Stijn Streuvels daaraan gedacht heeft, toen hij zijn schuilnaam koos, is een vraag, die ik niet kan beantwoorden."

JAN KLAASSEN

Wanneer we teruggaan tot in de verste oudheid, zien we dat er daar wordt gesproken over poppen, die hoofd, ogen, handen en meer ledematen kunnen bewegen. Ook onze voorvaderen kenden die leuke figuren, die ze met koperdraad in beweging brachten. Ze speelden er niet alleen mee in poppenkasten, maar ook in theaters en in tenten. Ze noemden ze Jan Klaassenspullen.

Hoe is men aan die naam gekomen?

Volgens sommigen is dit een verbastering van Jan Klots of Jan Klomp, omdat deze figuur gekenmerkt was door zeer zware en wijde klompen of zogenaamde holsblokken, waarmee hij een geweldig kabaal maakte. Dat noemde men klotsen.

Anderen menen, dat Jan Klaassen omstreeks 1652 werkelijk heeft geleefd en deel uitmaakte van de lijfwacht van een prins-regent. Het was een trompetter, die Jan Klaaszoon heette en na zijn ontslag uit de dienst in Amsterdam zijn brood verdiende met het vertonen van poppenkasten, waarin het toenmalige bewind stevig werd gehekeld. De hoofdpersoon was Hansworst of Polichinel, maar die naam moest weldra plaats maken voor de naam van de eigenaar van het spel, namelijk Jan Klaassen.

Dat hij bij groot en klein een blijvende bekende is geworden, hoef ik jullie niet te vertellen.

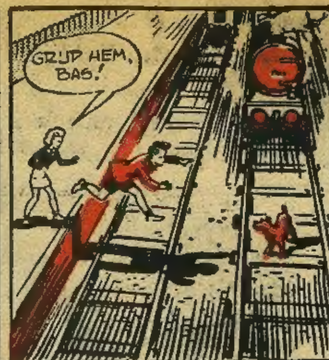

BAS EN BES

Daar ze weten, dat Stekel hen op de hielen zit, besluiten Bas en Bes, de trein te nemen naar Tuinstad.

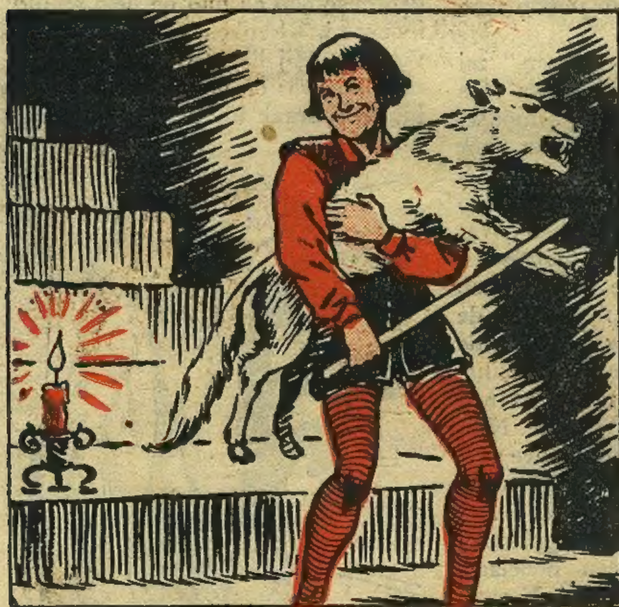
TIJL UILENSPIEGELS SCHELMENSTREKEN

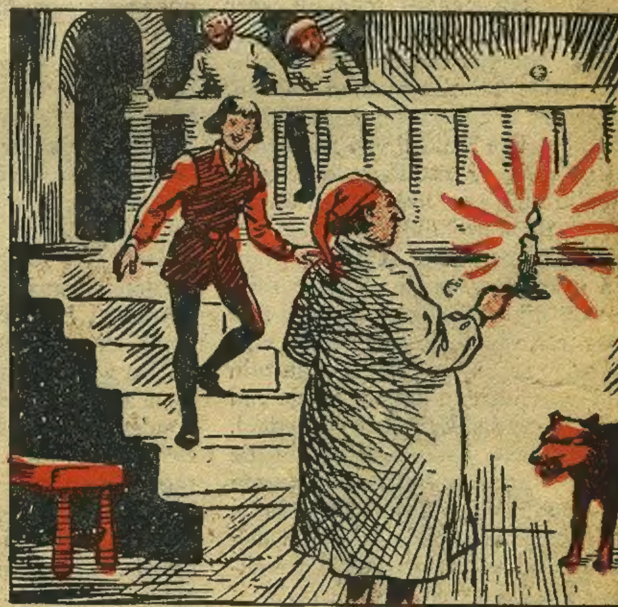
Twee kooplui, die op weg waren naar de jaarmarkt van Neurenberg, kwamen juist een dorpsherberg binnen, toen de waard aanstalten maakte om te gaan sluiten. Hij verweet hun, dat ze zo laat kwamen, waarop ze vertelden, dat ze een hele tijd tegen een wolf hadden moeten vechten. De waard lachte hen uit: „Twee zulke stevige kerels, die het niet eens met één wolf kunnen klaarspelen. Jullie moeten lafaards zijn. Ik heb het eens met een hele troep wolven aan de stok gehad."

Terwijl hij hen bespotte, snoefde hij op zijn eigen heldendaden. Geërgerd dachten de kooplui er over de herberg te verlaten, maar ze wisten niet, waar ze de nacht elders zouden kunnen doorbrengen. Tijl zag zijn kans en vertelde hun, dat, indien zij zijn verblijfkosten in de herberg wilden betalen, hij hen in staat zou stellen om zich op de herbergier te wreken, zodra zij van Neurenberg terugkwamen. De kooplieden stemden toe en de volgende dag ging Tijl op weg om de wolf te vangen.

Hij slaagde daarin gemakkelijk, doodde de wolf en sleepte hem naar een spelonk, waar hij hem dik in de sneeuw wikkelde, zodat hij stijf bevroor. Laat in de avond, toen iedereen te bed was, bracht hij de wolf naar de herberg en stelde hem zo op, dat hij leek te leven. De kooplui waren inmiddels van Neurenberg teruggekeerd en op aanstoken van Tijl verzochten ze de waard even naar beneden te gaan en een kroes bier voor hen te halen.

Mopperend voldeed hij aan hun verzoek. Toen hij de wolf zag, bleef hij stokstijf van schrik staan en begon om hulp te roepen. De kooplui kwamen luidkeels lachend naar beneden en begonnen nu hem te bespotten: „Maar, waarde gastheer, u was toch voor een heel pak wolven nog niet bang!" Tijl gaf de dode wolf een schop en alle gasten namen de blufferige herbergier danig in het ootje. Tijl had zijn beloning verdiend.

DE VOLGENDE WEEK BEGINNEN WE OP DEZE PLAATS EEN NIEUWE SERIE, EN WEL EEN BEELDVERHAAL NAAR HET BEROEMDE BOEK VAN CHARLES DICKENS: KLAAS NIKKELBIE.

BELOONDE

Narzir, een eenvoudige schoenmaker, die in een stadje in het Oosten woonde, was een gelukkig en tevreden man. Hij verdiende, met van de morgen tot de avond te werken, de kost voor zijn groot gezin en verlangde niet naar meer. Maar daar kreeg hij tegenspoed. Hij was enige weken ziek en toen hij weer hersteld was, waren zijn weinige spaarpenningen op en had hij zelfs nog enige schuld moeten maken. Maar het ergste kwam nog. Enkele jaren geleden had hij van zijn buurman, de rijke Mustafa, geld geleend om zijn huisje op te knappen en geregeld de verschuldigde rente betaald. Maar nu eiste Mustafa opeens zijn geld terug. Hij had het, zo beweerde hij, zelf nodig. Dat dit niet waar was, wist ieder, die hem kende. De enige reden was, dat hij zijn tuin wilde afronden en dat het huisje van Narzir hem daarom in de weg stond.

Tevergeefs bad en smeekte de schoenmaker om uitstel. Mustafa was onverbiddelijk en verklaarde, dat hij, als hij op de bepaalde dag zijn geld niet had, het huisje gerechtelijk zou laten verkopen.

Op een morgen zat Narzir in zijn woning te werken, maar de arbeid vlotte niet. Hij had alle mogelijke moeite gedaan om aan geld te komen, maar het was niet gelukt. Over enige dagen zou hij nu met vrouw en kinderen op de straat worden gezet. Terwijl hij met zijn vrouw daarover sprak, ging opeens de deur open en een bedelaar kwam binnen. De man zag er allertreurigst uit en vroeg om een weinig eten. Hoe arm Narzir en zijn vrouw zelf ook waren, ze besloten onmiddellijk de arme stakker te helpen. Ze zetten hem het weinige eten voor, dat ze nog in huis hadden en gaven hem daarna een oud kledingstuk en een paar oude schoenen, die hem juist bleken te passen.

„Ik dank u, goede mensen," zei de bedelaar, toen hij heenging. „Ge hebt me gegeven van uw armoede, maar ik verzeker je, dat je er voor beloond zult worden."

Nog niet lang was hij weg, toen de vrouw de kast openmaakte. „Wat is dat?" riep ze opeens en toonde een versleten beurs, die ze daar binnen gevonden had. Haar man nam de beurs, die vrij zwaar was en opende ze. En wie beschrijft hun verrassing, toen ze een groot aantal blinkende goudstukken bleek te bevatten. Narzir telde ze. En .... een nieuwe verrassing .... precies het bedrag, dat hij van Mustafa geleend had ....

„Dat komt van die bedelaar!" riep Narzir. „Het was geen bedelaar, maar een goede tovenaar! Vrouw, nu zijn we gered! Nu kan Mustafa zijn geld krijgen en verder zal ik me er wel doorheen slaan."

Even later was hij al bij zijn buurman om zijn schuld te betalen. Dat was voor Mustafa een tegenvaller. Hij had er vast op gerekend, dat de arme schoenmaker geen geld zou kunnen krijgen en dan had hij heel goedkoop diens huisje kunnen kopen, want niemand zou tegen hem opgeboden hebben. Maar hij liet daarvan niets merken en deed, of hij heel blij was, dat hij het geld kreeg. Hij was er, verzekerde hij, erg om verlegen, anders zou hij het Narzir niet lastig gemaakt hebben. En hij hoopte, dat deze het hem niet kwalijk zou nemen.

„Wie zou hem geholpen hebben?" zei Mustafa bij zichzelf. „Dat zou ik wel eens willen weten."

Terwijl hij nog daarover nadacht, kwam een kennis van hem binnen. „Heb je het nieuws al gehoord?" vroeg hij.

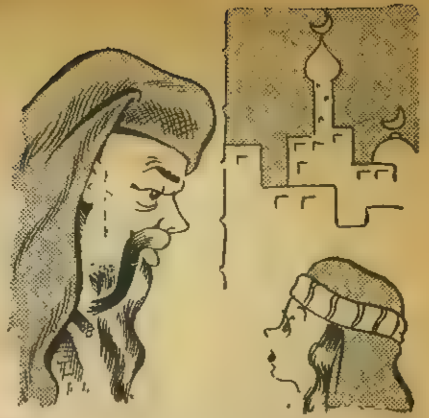
„Welk nieuws?" vroeg Mustafa.

„Wel, er is deze nacht ingebroken bij de koopman Fatami. Er is een zakje met goudstukken gestolen. Van de dader is nog niets bekend."

Mustafa zei niets van wat hij dacht, maar toen zijn bezoeker vertrokken was, ging hij naar de kadi. Hier vertelde hij, dat hij Narzir's geld, dat hij hem vroeger geleend had, teruggevraagd had en dat deze nog pas gezegd had, dat hij niet betalen kon. En nu was hij deze morgen gekomen en had de hele schuld ineens in blinkende goudstukken voldaan. Hij begreep niet, hoe dat mogelijk was en vermoedde nu, dat hij de inbraak bij Fatami gepleegd had.

LIEFDADIGHEID

Bij nader onderzoek bleek, dat de goudstukken, die Mustafa ontvangen had, van hetzelfde merk waren als die, welke bij Fatami gestolen waren. Verder kwam uit, dat Narzir de vorige dag bij Fatami, die tot zijn klanten behoorde, geweest was om een paar schoenen te brengen, die hij versteld had. Hij had toen even moeten wachten en juist in die tijd had de vrouw van de koopman het zakje met geld in de kast geborgen.

De kadi liet nu Narzir halen. De

arme schoenmaker verzekerde, dat hij van de inbraak niets wist en vertelde, hoe hij aan het geld gekomen was. Maar zijn verhaal werd niet geloofd en hij werd in de gevangenis opgesloten om zijn vonnis af te wachten.

Je begrijpt, dat Narzir's vrouw bedroefd was. Haar toestand was dan ook verschrikkelijk. Haar man in de gevangenis en niet in staat, zijn onschuld te bewijzen, en hoe moest ze met haar kinderen aan de kost komen.....? Voor die dag was er nog eten genoeg, maar dan..... Schreiend zaten moeder en kinderen bijeen en vol zorg ging de vrouw 's avonds naar bed. Hoe groot was echter haar verbazing, toen ze de volgende morgen, nadat ze was opgestaan, op de tafel een groot zilverstuk vond, zodat ze kopen kon, wat ze die dag nodig had.

De volgende dag gebeurde hetzelfde. Elke morgen na het opstaan vond de vrouw een zilverstuk, zodat ze tenminste niet voor honger bezorgd hoefde te zijn. 't Was echter een treurige tijd. Wanneer ze over de straat ging, was het haar, of de mensen haar nawezen, en de kinderen kwamen schreiend thuis, omdat andere kinderen hen voor dieven scholden. En zo naderde de dag, dat het huisje verkocht zou worden.

Op een avond zat de vrouw in de eenvoudige huiskamer. Morgen zou de verkoop plaats hebben. Dan zou zij met de kinderen op straat worden gezet. Wat dan te beginnen.....?

Daar kwam haar oudste dochtertje binnen. „Moeder," zei ze, „daar juist kwam me een vreemde man tegen. Hij zei me, dat ge niet bezorgd moest zijn en dat morgen alles terecht zou komen."

„Hoe zag hij er uit, kind?"

„Als een bedelaar; heel armoedig. Ik denk, dat het dezelfde man is, van wie u ons verteld hebt."

't Was, of de vrouw opeens met nieuwe moed bezield werd. Zou het toch nog goed aflopen....? „We zullen maar het beste hopen," zei ze. „Als de nood het hoogst is, is de redding soms nabij. En nu zullen we maar gaan slapen. Morgen is de grote dag."

De volgende morgen verscheen de kadi met twee gerechtsdienaars. Bijna de hele buurt was intussen bijeengekomen en ieder had met het ongelukkige gezin te doen. Natuurlijk was er ook Mustafa. Hij was er zeker van, dat het huisje nu gauw zijn eigendom zou zijn. Om de arme vrouw en haar kinderen bekommerde hij zich niet.

Juist wilde de kadi met de verkoop beginnen, toen een man haastig kwam aanlopen. De meeste mensen kenden hem; het was een bediende van Fatami. „Houdt op!" riep hij al uit de verte. „De verkoop mag niet doorgaan! Het geld is gevonden!" En nu vertelde hij, dat een bediende van de koopman de dief was geweest. Door een toeval was het uitgekomen en de man had reeds bekend.

Onder de menigte ging een luid gejuich op, want Narzir was algemeen geacht en bemind. Ieder haastte zich de vrouw geluk te wensen en ook de kadi was blij, dat het zo afgelopen was. 't Spreekt vanzelf, dat de schoenmaker onmiddellijk in vrijheid werd gesteld en toen hij thuis kwam, was het feest in de hele buurt. Wat Mustafa betreft, die zag in, dat hij verkeerd gedaan had. Hij ging dus naar Narzir, verzocht hem weer een goede buurman te worden en gaf hem als vergoeding voor het doorstane leed, een gedeelte van het ontvangen geld terug.

Narzir ging weer met nieuwe ijver aan het schoenmaken. 't Gebeurde had zijn naam door de hele stad bekend gemaakt en bezorgde hem een menigte nieuwe klanten. Hij kreeg het zó druk, dat hij enige knechts moest nemen. Daar zijn huis nu te klein werd, kocht hij in een deftige buurt een flinke woning en vestigde daarin een winkel, die een van de beste van de hele stad werd. Het oude huisje verkocht hij voordelig aan Mustafa, die nu ook zijn wens vervuld zag.

ZO TERLOOPS

Koeien met een sneeuwbril ziet men niet elke dag, maar men kan ze vinden in het uiterste noorden van Rusland en in de koudste streken van Siberië, waar de sneeuw lang blijft liggen. De koeien laat men er grote brillen met gekleurd glas dragen om te voorkomen, dat de dieren sneeuwblind worden; wat zeker zou gebeuren, als de dieren gedwongen worden voortdurend op die witte sneeuwmassa's te kijken.

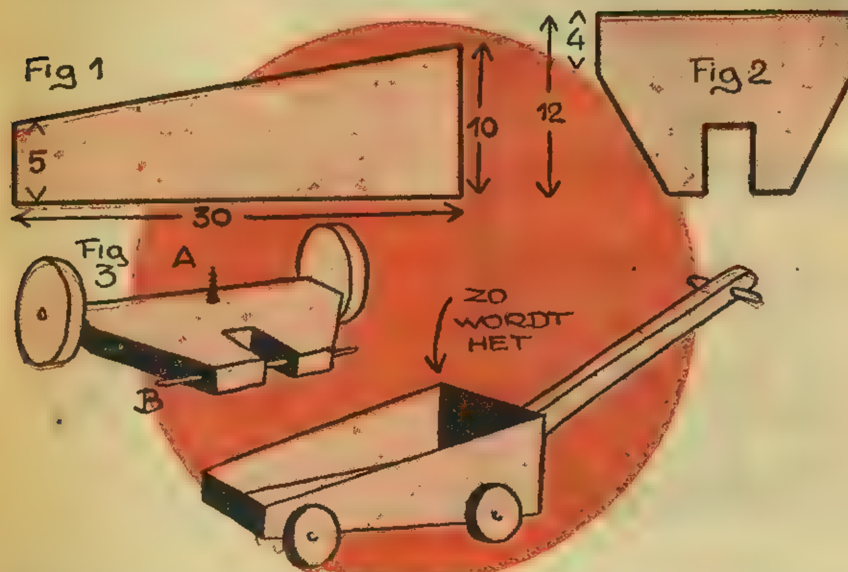

De kleine knutselaar

EEN SPEELGOEDWAGENTJE

BODEM: Een plankje van 28 cm lengte en 15 cm breedte. Hierop spijkeren we de zijstukken, waarvan je de afmetingen vindt in figuur 1.

VOORKANT: Tussen beide zijstukken in spijker je de voorkant: een plankje van 10 cm bij 15 cm.

ACHTERKANT: Plankje van 5 cm hoog en 15 cm breed.

WIELEN: Die zagen we uit een dikker stukje hout. Middellijn 6 tot 7 cm.

AFWERKING: Op 3 cm van de achterkant spijkeren we onderaan de bodem een latje met een vierkante doorsnede van 1½ cm en een lengte van 17 cm. Dan maken we een stukje, dat de vorm en de afmetingen moet hebben zoals aangegeven in fig. 3 en fig. 2.

Dit stuk bevestigen we ook onder aan de bodem op 2 cm van de voorkant, maar de bevestiging gebeurt alleen in het midden van het stukje door middel van een schroef (A. fig. 3), zodat het stukje goed heen en weer kan draaien. De wielen bevestigen we aan het smalle latje onder de bodem, terwijl de voorwielen vastgemaakt worden aan het draaiende stuk onder de bodem van het wagentje.

STUURSTOK: Van een lat ter lengte van 40 cm, aan welks uiteinde wij een dwarslatje van 7 cm hebben vastgemaakt, maken wij onze disselboom of stuurstok. Die bevestig je aldus: In het uiteinde, tegenover het handvat, maken wij op 2 cm van het einde een gat, terwijl wij ook door het stuk van fig. 2 een gat boren (zie ook fig. 3 B). De disselboom wordt in de gleuf van dit stuk aangebracht en dan door middel van een draadnagel door de geboorde gaten bevestigd. Dan nog een kleurig lakverfje en kleine broer of zus kunnen rijden.

EEN REKENKUNSTJE

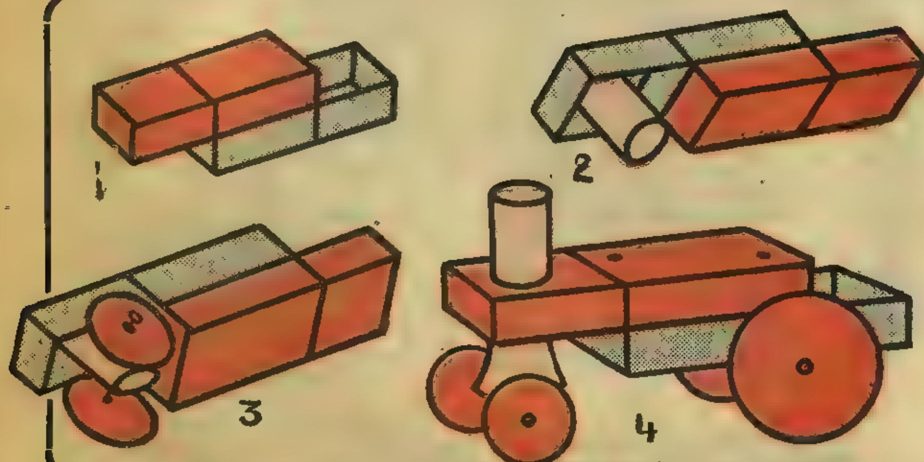
Je voelt er zeker ook wel iets voor een getal te kunnen raden, dat iemand in zijn gedachten neemt? Dat gaat zo:

Iemand neemt een willekeurig getal in zijn gedachten. Dan zeg je:

Vermenigvuldig dat getal met 5.
Tel er 6 bij op.
Vermenigvuldig het totaal met 4.
Tel daar weer 9 bij op.
Vermenigvuldig alles weer met 5.
Zeg nu de uitkomst.

Van de uitkomst, die je te horen krijgt, trek je 165 af en je streept de twee nullen weg. Het getal, dat overblijft, is het getal, dat die persoon in zijn gedachten had.

Een voorbeeld: iemand neemt, laten we zeggen, het getal 18 in zijn gedachten. Met 5 vermenigvuldigd wordt dit 90. 6 er bij geeft 96. Dit met 4 vermenigvuldigd is 384, plus 9 is dat 393 en 393 × 5 is 1965. Dat laatste getal wordt dus hardop gezegd. Hiervan trek je 165 af, blijft over 1800; twee nullen weg. Het getal was 18.

EEN TRACTOR

1. Neem twee luciferdoosjes, schuif ze half uit en plak ze op elkaar.
2. Steek met 'n speld een kurk in een van de doosjes.
3. Knip twee kleine en twee grote kartonnen wieltjes.
4. Nog een kurk er boven op.... en de zaak is gezond.

TRANSPARANTJES

Dat zijn doorschijnende kleine vensterplaten, die je gemakkelijk zelf kunt maken.

Je hebt hiervoor nodig wat stevig papier en een snijpen of een heel scherp mesje. Je begint natuurlijk met het kiezen van eenvoudige en toch aardige modellen. Je neemt een vel mooi wit tekenpapier en met potlood teken je daarop een aardig landschapje, met boom, vogel enzovoort. Een paar modellen, die als voorbeeld kunnen dienen, geven we hier alvast weer.

Alle afzonderlijke lijnen worden dik zwart uitgevoerd. In het begin vooral mag je de lijnen niet al te dun nemen, omdat je nog geen ervaring hebt in het wegsnijden en die dunne lijntjes al te gemakkelijk scheuren.

Zodra je de zwarte vakken netjes hebt ingevuld, neem je pen of mesje en je begint alles wat wit is, weg te snijden. Een secuur werkje. Dus langzaam aan en geduld hebben. Snij je per ongeluk eens een zwarte lijn of een kruispunt door, dan is er nog niets verloren. Bij het opplakken later van het transparantpapier komt dat wel weer in orde.

Dan heb je doorschijnend papier nodig van verschillende kleuren. Voor hemel of lucht kies je natuurlijk blauw.

Hiervoor leggen we de tekening op het blauwe papier, omlijnen met potlood het stuk dat we nodig menen te hebben, knippen het uit en plakken het aan de achterkant van onze tekening vast. Hieruit volgt al, dat je er bij het uitknippen aan moet denken een klein plakzoompje over te houden.

Voor de bodem nemen we groen.

Daarmee zijn we nog niet klaar, want we willen die tekening niet alleen bewaren, maar ook beveiligen tegen stof en vuil. We leggen ze dus netjes tussen twee glazen platen.

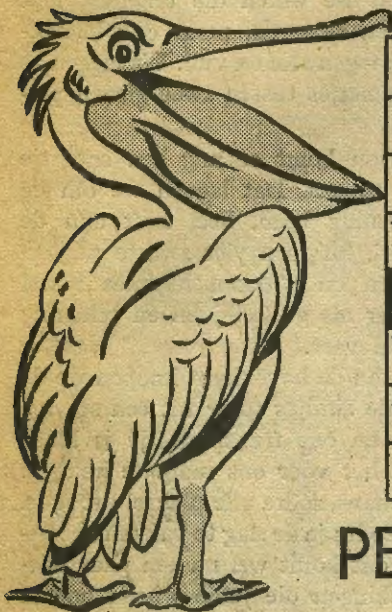
Dan komt er nog een snoertje bij te pas. Dat leggen we om de tekening heen, heel kort aan de rand, knippen vier zwarte papierrepen en plakken hiermee zowel snoer als glasschijven en tekening goed vast.

Aan de bovenkant knopen we de beide eindjes touw tot een stevige lus en ons transparantje is klaar om het voor ons raam te hangen. Althans, zodra alle plaksel droog is.

Zodra je de slag te pakken hebt— en dat komt wel na een paar mislukkingen die jullie wijzen hoe je het niet moet doen — zal je zelf onderwerpen genoeg vinden om er leuke schilderijtjes van te maken. Denk maar eens aan de vele platen met dieren, bloemen enzovoort.

WIE PUZZELT ER MEE?

PELIKAANPUZZLE

Van links naar rechts:

1. Krijg je als je iets verkeerds doet.
5. Een insect, dat kan steken.
7. Deel van je voet.
8. Het is groen en je vindt het in een bos op de grond.
9. Eerste persoon enkelvoud.
10. Twaalf maanden of tweeënvijftig weken.
12. Gebruik je om soep te eten.
14. Bepaald lidwoord.
16. Bekende rivier in Egypte.
18. Muzieknoot.
19. Bomen, die je vooral langs de grachten ziet (meervoud).
22. Land in Europa, dat eigenlijk een eiland is.
24. Stuk grond rondom een boerderij of boerenwoning.
25. Andere vorm van het persoonlijk voornaamwoord zij.

Van boven naar beneden:

1. Het tegenovergestelde van druk.
2. Als je een tekening wilt maken, moet je gaan ....
3. Zelfde muzieknoot als 18 v.l.n.r.
4. Naam van een mooie bloem, die een nog al kruidige geur heeft.
5. Behoort tot het servies en komt op tafel als we gaan eten.
6. 's Zomers kun je het kopen en opeten en 's winters kun je er op schaatsenrijden.
8. Ander woord voor moeder.
11. Ander woord voor reeds.
13. Gewaad, dat een monnik draagt.
15. Tegenovergestelde van begin.
17. De vader van je vader.
18. Toestel om vaart te minderen.
20. Sprookjeswezen, dat prachtig kan dansen.
21. Afkorting van enzovoort.
23. Ander woord voor u.

EEN SPANNEND VERHAAL

Maar .... het is niet compleet! Er ontbreken heel wat woorden en die moeten jullie zelf invullen.

Onder het verhaal vind je de ontbrekende woorden, alleen zijn ze anders gerangschikt. Ga maar gauw aan de slag en doe je best. Ik wil je nog even vertellen, dat de ontbrekende woorden uit evenveel letters bestaan, als er puntjes zijn en dat de letter ij voor één letter telt.

Het was nog heel vroeg, pas half vijf toen Henk wakker werd, omdat hij beneden iemand hoorde lopen. Hij ging rechtop zitten en luisterde. Niets. Geen geluid verbrak de stilte. Toch had hij iets gehoord. Dat wist hij zeker. Voorzichtig gleed hij uit bed en op zijn tenen sloop hij naar de deur.

Daar was het weer. Vlug liep Henk de trap af. Voor de deur van de huiskamer bleef hij aarzelend staan. Zijn hart klopte met felle slagen. Weer dat geluid. Hij raapte al zijn moed bijeen. Voorzichtig draaide hij de deurknop om en stak meteen het licht aan.

En wat zag hij? Donald, zijn hond, die per ongeluk in de kamer was opgesloten!

Hier zijn de ontbrekende woorden:

hart - van - ging - huiskamer - tenen - geluid - trap - moed - licht - hond - wakker - geluid - opgesloten - wist - vijf - was - aarzelend - iemand - deur - gehoord - stilte - deurknop - zag - was - bed - kamer -

EEN VIERTAL NIEUWE NAAMKAARTJES

Olga Roms

ELS ARCAM

PETER MUNP

JET KASDORP

Ze zijn weer erg grappig, want ditmaal kun je uit de letters van de namen van deze vier kinderen opmaken van welke lekkernij zij het meeste houden. Je kent het recept: de letters net zo lang door elkaar schudden tot het goede woord te voorschijn komt.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	
A	R	E	N	D	I	E	R	E	N	B
	I	L	E	a	N	R	O	E	E	
	N	S	E	F	K	T	N	R	S	
	G		F		T		D		T	

KAMRAADSEL

In deze figuur moet je *alleen van boven naar beneden* woorden invullen van onderstaande betekenis. Als je alles goed hebt ingevuld, lees je horizontaal — dus van links naar rechts — van A naar B de naam van een bepaald soort dieren, die leven in de poolstreken.

1. Sieraad, dat aan een vinger wordt gedragen.
2. Meisjesnaam.
3. Familielid (zoon van je tante).
4. Tegenovergestelde van glimmend.
5. Je doopt je pen in.
6. Grond rondom een boerenwoning.
7. Is niet vierkant.
8. Roem.
9. Vogelverblijf.

OORRAADSEL

Vul voor elke punt een letter in, zodat er woorden gevormd worden die de betekenis hebben als in de tweede kolom aangegeven.

Oor..... is een geschreven bewijsstuk of bericht.

.oor.... is een samenzang met zijn allen.

..oor... is een verbinding, die gevormd is uit ijzeren staven.

...oor.. was het eigendom van (is een vervoegd werkwoord dat dit betekent).

....oor. is een officieel papier om buitenlandse reizen te maken.

.....oor is een timmermanswerktuig, dat dient om gaten te maken in het hout.

OPLOSSINGEN van de puzzles uit ons vorig nummer

Spreekwoordenraadsel

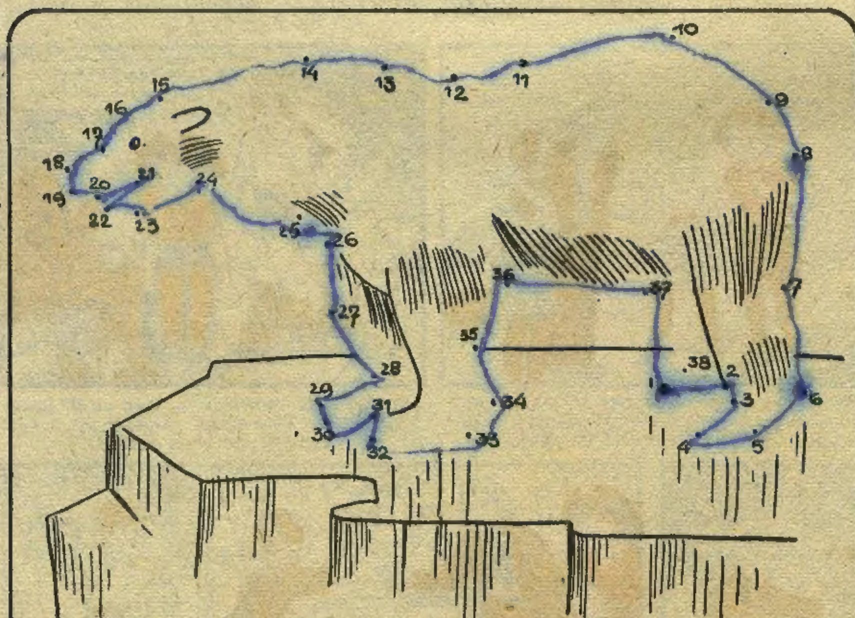
ZWART OP WIT HEBBEN

Dit wil zeggen: iets met zwarte inkt op wit papier hebben, dus op schrift. Als men iets zwart op wit van iemand gekregen heeft, met diens eigen hand geschreven en ondertekend, dan bezit men een bewijsstuk. Wanneer iemand je iets belooft, dan kan hij later nog altijd ontkennen, dat hij die belofte gedaan heeft; maar wanneer hij die belofte zwart op wit gegeven heeft, dan kun je hem steeds dat papier voorhouden en dan helpt ontkennen hem niets.

MUURPUZZLLE

O, To, Tor, Rots, Storm, Stroom, Matroos.

RA, RA, WIE IS DIT?

Hij woont hier ver vandaan.
Hij is wit.
Hij houdt niet van de warmte.
Als je graag wilt weten, wie hij is, moet je de cijfers 1 tot en met 38 met mooie rechte, lijntjes met elkaar verbinden. Nee, eigenlijk moet je de stippen, die bij die cijfers staan met elkaar verbinden. Veel succes!

ONS SPREEKWOORDEN-RAADSEL

Het spreekwoord bestaat uit 8 lettergrepen. In elk ballonnetje vinden jullie een lettergreep. Hoe moeten ze achter elkaar komen te staan?

DE DROOM VAN DARO, DE DURFAL!

„We gaan het eiland verkennen, maar Bas, Ned en Jim blijven met Maja op het schip," zei Daro. „Ik vertrouw Rubart niet, hij zit ons nog steeds op de hielen."

Behoedzaam naderden Daro, Sjel en Dan het eiland en al dadelijk zagen ze, dat het bewoond was. Dat maande tot de uiterste voorzichtigheid. Daro wees op de figuur op de bank.

Stil slopen ze naar hem toe en met de grootste verbazing hoorden ze hem zeggen: „Hoe groot zou die kleine Maja nu al zijn?"

„Hij heeft het over Maja," fluisterde Dan tegen Sjel. „Zou hij onze Maja bedoelen? Dat zou ik weleens willen weten."

„Laten we naar hem toegaan," stelde Sjel aan Daro voor. „Ja," stemde Daro in. „We hebben van die man niets te vrezen."

Verrast zag de man op, toen daar opeens drie jongens voor hem stonden, die hem vrijmoedig aankeken. „Wie zijn jullie?" vroeg hij.

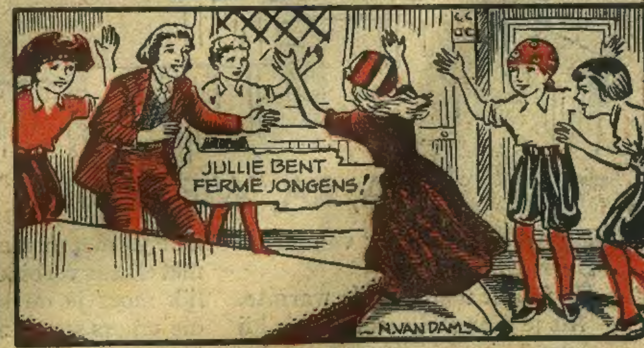
„We hebben een lange reis gemaakt," antwoordde Daro. „We zijn op verkenning en zoeken de vader van een meisje, dat Maja heet."

De man keek verheugd op, toen hij de naam Maja hoorde. Toen zei hij: „Och, er zijn zoveel meisjes, die Maja heten."

Maar toen Daro hem vertelde, dat de vader van deze Maja door Rubart gevangen werd gehouden, stak hij ontroerd de handen uit en zei: „De vader van die Maja ben ik!"

Wat had de man een haast om op De rappe Jager te komen om zijn dochter te omhelzen! „Jullie bent ferme jongens," zei hij tegen Daro en zijn vrienden, „en ik kan jullie nooit genoeg danken!"